

Zfetovaná duše

Zdeněk Horký
Markéta Bednářová

TRITON
Praha / Kroměříž

Zdeněk Horký
Markéta Bednářová

ZFETOVANÁ DUŠE

KATALOGIZACE V KNIZE – NÁRODNÍ KNIHOVNA ČR

Horký, Zdeněk

Zfetovaná duše/Zdeněk Horký, Markéta Bednářová.

– V Praze: Stanislav Juhaňák – Triton, 2015. – 217 stran

ISBN 978-80-7387-926-6

821.162.3-32 * 364.692

– patologické závislosti

– české příběhy

821.162.3-3 – Česká próza [25]

Zfetovaná duše

Zdeněk Horký

Markéta Bednářová

Zdeněk Horký
Markéta Bednářová
ZFETOVANÁ DUŠE

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, rozmnožována ani jinak šířena bez písemného souhlasu vydavatele.

Copyright © Zdeněk Horký, Markéta Bednářová, 2015
© Stanislav Juhaňák – TRITON, 2015
Cover © Renata Brtnická, 2015

Vydal Stanislav Juhaňák – TRITON,
Vykáňská 5, 100 00 Praha 10,
www.tridistri.cz

ISBN 978-80-7387-926-6

OBSAH

Předmluva	13
Prolog	19
1 Klikář (1998)	21
2 Pan Někdo (březen 2001)	23
3 Chimérická žena (září 2001)	25
4 Svým vlastním zajatcem (2002)	27
5 Osud zasahuje (2002–2003)	30
6 Svatba (2004)	34
7 Sebevědomí trpí (2004–2005)	38
8 A zase herna! (2005)	41
9 Splněný sen (2005)	44
10 Kamarád Zdenda (podzim 2005)	46
11 Hodně špatné rozhodnutí (zima 2005)	48
12 Ďábel tasí dráp (jaro 2006)	52
13 Průšvih jako Brno (2006)	58
14 Hrozba zažehnána (jaro 2006)	61
15 Útěk do ciziny (jaro 2006)	64
16 Kamion – hobby a hlavně záchrana (2006)	68
17 Minulost se lepí na paty (léto 2006)	72
18 A zase lži a sázky (léto 2006)	76
19 Itálie a průšvih v Německu (léto–podzim 2006)	80
20 Nový „kámoš“ – pervitin (podzim 2006)	87

21	V pasti (podzim 2006)	93
22	Manželé do dražby (zima 2006)	96
23	Bez střechy nad hlavou (zima 2006 – jaro 2007)	100
24	Gamblerovi prachy do ruky nepatří (jaro 2007)	103
25	Pervitin a jeho výroba (jaro 2007)	106
26	Zpronevěra ve velkém – na pervitinu žádný problém	109
27	Manželství na odpis (jaro 2007)	112
28	Mistr vaříč (léto 2007)	116
29	Kdo je přednější (léto 2007)	119
30	Poprvé do žíly (léto 2007)	124
31	Změna osobnosti. Myšlení neřídí mozek, ale pervitin (podzim 2007)	129
32	Posledních pár dní svobody (podzim 2007)	134
33	Vazební věznice Brno (podzim–zima 2007)	137
34	Policejní machinace a vězení (2008)	141
35	Propuštění poprvé (léto 2008)	145
36	Znovu ve vězení (zima 2008 – léto 2009)	151
37	Díra... a pak velká makačka (léto 2009 – léto 2010)	154
38	Propuštění podruhé (podzim 2010)	157
39	Problémy doma (podzim 2010)	162
40	Pervitin opět na scéně (podzim 2010)	164
41	Placebo místo perníku (2011)	170
42	Zátaž na vaříče, který nevařil, aneb jak zamaskovat zpackaný zásah (léto 2011)	176
43	Policie neovlivňuje výpověď obviněného? (léto 2011)	181
44	Vazba (2011)	185
45	Tvrdá realita (léto 2011)	190

46	Předem prohraný boj (léto 2011)	194
47	Čekání na Jiřinu (podzim 2011)	198
48	Soud (zima 2011 – jaro 2012)	201
49	Bezmoc ve vazbě a rozsudek (jaro 2012)	205
50	Stále čekám na spravedlnost (zima 2012)	208
	Zbyněk pohledem sestry	212
	Epilog	215
	Doslov	217

PODĚKOVÁNÍ

Za zrod této knihy vděčím především své skvělé sestře Markétě, která se ochotně chopila mého deníku a strávila spoustu času nad jeho zpracováním do knižní podoby. Rád bych poděkoval i nakladatelství Triton za impulz k práci na textu. A konečně velký dík patří mé rodině, mému synovi, za to, že při mně ve všem stáli, že mě podporovali a hlavně že mi stále věří. Děkuji.

Zdeněk Horký

Můj upřímný dík za vznik knihy patří dvěma pro mě životně důležitým osobám. Mé literární průvodkyni Mgr. Soně Forgáčové, která vedla moji ruku při psaní a neustále mi vracela stránky k přepracování. Učila mě cítit a vnímat jazyk a pracovat s ním. Velký dík také náleží Mgr. Lence Svobodové z nakladatelství Triton, která svým profesionálním, ale především lidským přístupem k handicapovaným, zdravotně postiženým či drogově závislým, dokáže měnit jejich osudy pozitivním směrem. A díky usilovné práci se jí daří otevírat oči široké veřejnosti.

Markéta Bednářová

PŘEDMLUVA

Vážení čtenáři,

možná si někteří kladete otázku, jaký smysl má dnes psát a vydávat knížky, jako je tato od Zdeňka Horkého. Možná si někteří nejste jistí, zda počín vydavatele (nakladatelství Triton) není jen nostalgickou vzpomínkou na 90. léta. Jaký význam má v současné době knižní zpracování tématu drogového příběhu a jaký je jeho aktuální kontext?

Pokud jste před přečtením této knihy nebo po něm zabloudili očima sem, do předmluvy, rád bych se s vámi podělil o několik postřehů, které mě napadly při čtení a které se mi jeví být jedním z možných doplnění a snad i trochu odpovědí na předešlé otázky. Nedomnívám se totiž, že by vznik a existence knížky, jako je tato, měly smysl jen pro jejího autora. Myslím, že smysl mají i pro nás ostatní. Lidská kultura vznikla a žije svými příběhy a příběhy okolního světa. Vyprávění každého silného příběhu je důležité pro nás všechny, a pokud má příběh hloubku a sdělnost, může také najít svého čtenáře či posluchače. Ve sdílení příběhů je skryta moudrost i naděje. Být osloven a nechat se zasáhnout příběhem dává šanci odnést si z něj víc než pouhá slova.

Téma nelegálních drog začala naše země postupně objevovat v 80. letech minulého století. Začala tušit polosvět za nimi a šířejí se s tímto fenoménem konfrontovat. Zlom nespočíval v tom, že by drogy do té doby nebyly, ačkoli komunistický režim chápal nelegální drogy jako něco v socialismu neexistujícího, co patří do prohnitého kapitalistického světa. Nicméně i navzdory tomuto postoji u nás působili špičkoví odborníci a lidé věnující se závislostem. V 80. letech však bylo toto téma „objeveno“ pro většinou společnost.

Bylo s tím spojeno také prolomení mlčení okolo drog v médiích. Drogy se staly něčím přítomným, o čem se dalo (i když opatrně) najednou hovořit a jehož existenci bylo možné připustit. Radek John v roce 1986 napsal a vydal své *Memento*, Zdeněk Zaoral ve stejném roce natočil film *Pavučina* a vyšel mj. také překlad knihy *My děti ze stanice Zoo* (1987). Tato díla vzbudila velkou pozornost. Zaujala. To již byla trochu jiná káva. To už nebylo o něčem někde daleko, jak veřejnost většinou vnímala např. knížku z roku 1975 *Vstupenka do pekla*, a nebyly to ani odborné (ačkoli bezesporu kvalitní a odvážné) knihy jako *Toxikomanie* Eduarda Urbana z roku 1973. Najednou tu bylo něco, co se tvářilo jako součást naší společnosti a dávalo najevo, že do ní hodlá patřit. Narodil se nový společenský fenomén a ten dostal po roce 1989 velmi silný impuls.

Proměna naší společnosti a otevření hranic odstranily poslední zbytky naivního pohledu na drogy. Ty tu najednou byly s nebyvalou silou a v dosud nepoznaném a netušeném rozsahu. A s nimi vše další, na co jsme v této podobě nebyli zvyklí. Tento vývoj vedl v 90. letech ke křeči. Společnost se zalekla a zaujala defenzivní postoj, sycený hysterickou atmosférou a strachem. Čím menší zkušenosti jsme měli s těmito fenomény a čím více byly obestřeny něčím tajemným, novým, trochu přitažlivým a vzrušujícím, ale současně zakázaným a obávaným, tím delší čas jsme potřebovali, než jsme dospěli do poněkud racionálnější polohy a začali téma výrazněji vnímat v kontextu.

Přes dvě desetiletí po sametové revoluci trvalo, než jsme si k tématu nelegálních drog vytvořili cestu, která umožňuje trochu více klidu a odstupu, nezbytných pro práci s ním. Navzdory obtížím a nedokonalostem se postupně konstituuje systém preventivních a léčebných programů a došlo k neuvěřitelně rychlé profesionalizaci celého nového oboru. Ten sice v jedné rovině navazoval (v nejlepším smyslu slova) na tradici v oblasti prevence a léčby závislosti na alkoholu, ale najednou dokázal také konstruktivně

integrovat tabák, gambling a právě i nelegální drogy. Vznikl nový koncept a pohled na závislosti, zrodil se velmi moderně a progresivně pojatý obor adiktologie (*viz např. sekce Obor adiktologie na www.adiktologie.cz*).

Lidé jako Zbyňek začali dostávat trochu jinou šanci. Mnozí ji využili a dosvědčili tak, že závislost nemusí znamenat konečnou stanici. Mnozí dokázali a dokazují, že s vůlí, odhodláním a nadějí je možné vyjít ven z bludného kruhu. Že nejsou těmi „feťáky“ na šikmé ploše, kterým není pomoci. Mnozí ukazují nám i sobě, že ta investice smysl má, že to dokáží. Někteří z nich sami, jiní s pomocí partnerů, rodin apod., další díky profesionální pomoci a podpoře.

Každý příběh, jako je ten Zbyňkův, má minimálně dvě roviny. V té první je svědectvím o vlastním vnitřním boji, o způsobu, jakým se vyrovnat s osobní slabostí, selháním, chybami a stíny. Je svědectvím vnitřního souboje, jaký se obtížně srovnává s čímkoli vnějším. Souboje o sebe sama, resp. o svoji duši ve faustovském dramatu. Tento zápas však v praktické „každodenní“ podobě nemá zrovna „navoňenou“ románovou podobu. Naopak – syrovost, násilnost a vulgarita jsou jeho typickými atributy. Možná že pro závislosti je tento paradox typický. Ovšem právě na něm lze celé téma lépe vysvětlit a chápat. Čím vulgárnější, hloupější a násilnější je povrch, tím křehčí, barevnější, nejistější a rozechvělejší je vnitřek.

Zbyňkův příběh i pohled jeho sestry jsou možná tisíci variací. Jsou však živým a autentickým svědectvím a přes množství zkratky a zjednodušujících schémat nabízejí konfrontaci disponující potenciálem obohatit nejen pokračující veřejnou diskusi o složitém a vícevrstevném tématu. Poskytují také možnost lépe chápat a hodnotit lidskou slabost a nejistotu samostatného a autentického žití. Možná nám rovněž mohou pomoci zodpovědět otázku, proč sociologické průzkumy opakovaně přinášejí zjištění, že „feťák“ je nejméně vítaným sousedem v domě. To je minimálně zvláštní v zemi s extrémně vysokou tolerancí vůči tabáku a alkoholu.

Navzdory faktu, že ve spotřebě alkoholu dlouhodobě patříme v mezistátním srovnání na smutné nejvyšší příčky a nejsme schopni realizovat žádné skutečně efektivní řešení a s problémem se začít porovnávat, se zdá, že jsme zmítáni podivným iracionálním postojem. Zatímco v naší zemi snad není rodina, která by neměla v širším okruhu silného kuřáka, člověka majícího problém s alkoholem nebo zneužívajícího léky, jsou „jiné“ drogy a jejich uživatelé prostě stále těmi „za oponou“.

Snad právě tento příběh bude jedním z kamínek do mozaiky diskusí směřujících ke zvládnutí těchto paradoxů a pomáhajících dívat se na cizí slabosti a stíny s alespoň podobným pochopením, s jakým pohlížíme na ty vlastní. To není o bezhraničnosti nebo mechanickém odpouštění. To je o vytvoření základního předpokladu k přijetí slabosti, bezmoci, bolesti a závislosti jako součástí života. A tím pak také o naději, že můžeme být lepší, než jací jsme dnes.

V Praze 19. dubna 2015

*prof. PhDr. Michal Miovský, Ph.D.,
přednosta Kliniky adiktologie 1. lékařské fakulty UK
a Všeobecné fakultní nemocnice v Praze*

* * *

Pravdivý a autentický příběh je založen na skutečných událostech tak, jak je zažil, vnímal a hodnotil člověk, o kterém kniha pojednává. Jména osob a místa děje uváděná v knize však byla autory oproti skutečnosti změněna.

PROLOG

Zbyněk si dá pecku a jde rozmontovat kradená auta. Všechno je bez problémů. Dovozece potřebuje motor, nápravy, světla. S Olinem se domlouvá, že díly hned druhý den odvezou, protože cítí nebezpečí. Zinkasuje peníze a odjíždí pro materiál na perník. Nakoupí čtyřicet balení modafenu a vrací se raději polní cestou domů. Nedaleko domu vidí stát tmavě zelenou fabii.

„Asi rybáři,“ bleskne mu hlavou a víc o tom nepřemýšlí.

Doma jde hned vařit, potřebuje přece vyplatit bratra. Dluží mu za auto. Dovaří perník a v ložnici ho rozděljuje do měrek. Něco málo nechává fetákům, kteří mu pomáhali. Konečně si trochu marně chystá dávku pro sebe, aby neusnul.

„Zbyňku, vstávej!“ slyší hlas z dálky.

Těžce se orientuje, kde vlastně je a kdo na něho mluví.

Poznává pokoj, ale nechápe, proč tam leží oblečený s brýlemi na očích. Není schopný se pohnout, očima pomaličku bloudí po místnosti. Jeho pohled padne na vyskládané, plné stříkačky s pervitinem.

Potřebuju dávku, jinak se nezvednu! Cítím se jak zpráskanej pes, je mi zle!

Motá se, nedokáže se udržet na nohou, celé tělo ho strašně bolí.

Hlavou se mu honí jediné: musí si dát a bude fajn!

Náhle slyší strašné rány a hrozný řev. Poslední myšlenka patří fetákům, kteří asi dělají bordel na dvoře. Dávku si píchnout nestihne.

Zakuklenec v rozkopnutých dveřích huláká: „Policie! K zemi!“

Celé mu to v tu chvíli připadá jako zpomalený film. Ještě mrkne směrem k oknu, ale nemůže se pohnout. V ten moment se okno rozvalí a další těžkooděnc skáče do domu.

Přichází k sobě. Leží na zemi. Ruce má spoutané za zády.

U něj dva těžkooděnci s brokovnicemi.

Všechno je v prdeli! Dvacet osm gramů pervitinu, varna v garáži, kompletně rozdělaná oktávka a čtyři kradený auta. Za to dostanu nejmíň deset let!

„Dívej se do zdi!“

Stihne jen zahlédnout spoutanou Kely.

Policista na něho znovu řve: „Ty snad kurva nerozumíš, že máš čumět do zdi?!“ míří pažbou k jeho obličejí.

Čas i prostor pracují proti němu a on je stoprocentně ready i bez dávky. Na scénu přicházejí dva chlapi v civilu. Zbyněk se otáčí a jednoho z nich poznává.

Novák z protidrogovýho...

Ten se rozhlíží a posměšně upouští slova: „Spadla klec, hochu, tak kde to máš schovaný?“

Než větu dokončí, zmerčí skrz dveře vyskládané měřky.

„Ani nemusíš nic říkat, moc pěkně to máš nachystaný, jako bys nás čekal.“

„Na dvůr!“

Těžkooděnci mu uvolňují stahovací pásku. V momentě ho však přikurtují normálními pouty ke sloupu.

Policajti demolujou barák, moje pozornost se obrátí k dílně. Dva policajti ji otevírají a nechápavě krouťí hlavou.

No, majitel oktávky, která je rozebraná na šroubky, řve jako ďábel, chce mě zabít a zadupat do torza svýho autáku. Policajti mají co dělat, aby ho zpacifikovali, i když použijí i násilí.

Najednou na dvůr přijíždí zelená fabia.

Bože, já jsem vůl!

1

•
•
•
•
•
•

Klikař

1998

Jsem klikař! Ze všeho vybruslím!

Jenže najednou mi to všechno přerůstá přes hlavu.

Lukáš a Zbyněk, pohledná dvojčata, kterým otec kupuje, nač si vzpomenou.

Ani jeden si neváží ničeho.

Ségra je vážně nemocná. Už mě to fakt štve. Všechno se točí jenom kolem ní. Kde jsem sakra já, existuju vůbec?

S Lukášem se začínají obklopovat pochybnými kamarády. Na učňáku přicházejí problémy.

„Herdek, mně se dneska nechce do školy, kašlem na to!“ zařve Zbyněk. „Copak je to tak důležitý?“

„Není!“ vyštěkne přesvědčeně.

„Ve škole po mně pořád něco chtěj a já už toho mám dost. To není život, po kterým toužím! Kde je dobrodružství, kde jsou baby?“

A vyráží se za školu.

„Co budeme dělat? Tak co? Měl bych chuť něco čórnout!“ provokuje téměř dospělý kamarád.

„Kravina!“ brání se Zbyněk.

„Seš pěkněj sráč! Proč neřekneš rovnou, že se bojíš? Přiznej to!“ přitvrzuje kámoš.

„Lukáš bude hlídat a já se Zbyňkem rozkopnu voko a rozhlíd-
nem se,“ navrhuje borec.

A skutečně tu osudovou chybu udělají.

Počet vloupání se zvyšuje, škody jsou veliké.

Zbyněk poprvé ve svém životě platí. Možná z hlouposti, snad skutečně věřil, že holka, která je do vloupačky s vidinou chlastu a cigaret navezla, je nebonzne. Omyl, bonzla.

Zbyňkovi chybí chápající rozumný kamarád, kterému by se mohl svěřit se starostmi a prozradit mu svůj plán s vloupáním do chatek. Přítel, který by poradil a přesvědčivě řekl: „Kašlem na to, dyť je to blbost!“

Ale život je nevyzpytatelný a všechno se šplhá naprosto jinými cestami.

Zbyněk si celý svůj život kupuje svět a tohle je jedna z prvních lekcí.

Je však hluchý, neslyší.

Případ řeší kurátor a policie:

„Máte obrovské štěstí, je amnestie!“

Celá příhoda se mi vytrácí z hlavy. Jak je možný, že na něco takovýho zapomínám? Neporazitelnej frajer!

Klikař!

Pan Někdo*březen 2001*

Z pubertáků jsou dospělí. Zbyněk má dobré místo.

Proč nejsem šťastnej? Kde se ve mně bere ta neuvěřitelná touha něco dokázat? Mít pořád víc prachů v co nejkratším čase? Jsem vnímavěj. Rozumím penězům. Umím si všechno dobře vykalkulovat.

Mám plán, vím, že jako majitel baru budu určitě vydělávat hodně. Jeden mám vyhlídutej a v hlavě spřádám, jak to zařídit.

Majitelka baru na Zbyňka překvapeně zírá: „Víš o tvém záměru otec?“

„Neví, ale nejdřív mě zajímá váš názor.“

„Kolik bys byl schopnej měsíčně platit?“

Osudová nabídka padne a vstupenka do pekel leží na stole.

Za pět nekonečných dnů zvoní telefon:

„Mám jinou představu o ceně, ale pokud na to přistoupíš, můžeme se domluvit. Ovšem s podmínkou, že otec bude souhlasit. Známe se s ním velmi dobře a mám s ním dobré pracovní zkušenosti.“

Achillova pata celého plánu. Doma lítají třísky a oheň je na střeše.

Jako obvykle otec zběsile pobíhá po bytě a vytáčí se do vrtule. A jako vždycky na Zbyňka vyklopí sto padesát devět důvodů, proč to nejde:

„No jasně, všichni na tebe čekají, jak uděláš díru do světa. Dyť nejseš schopnej plnit vlastní závazky a chceš vést bar? Nestrkej čumák do věcí, kterejm nerozumíš. Víš, kolik lidí by bylo šťastnejch, že mají tak dobrou a stabilní práci, jako máš ty? Já k takový hlouposti souhlas nedám!“

Zbyňkem lomcuje vztek a zároveň ho přepadá i smutek.

Škoda, že ten blbec neví, jak moc si ho vážím a jak zatraceně ho mám rád!

Je v pasti. Znovu se obrací na majitelku, že otec do toho nepůjde.

„Seš ochotnej i za týchle situace si bar pronajmout?“

„Ano! Ano! Ano!“

Dvoutměsíční kauce mě netrápí.

Neexistuje překážka, kterou bych nedokázal překročit.

Není síly, která by mě mohla zastavit. Setsakramentsky věřím, že budu dobrej podnikatel. Mrštím po otci těch sto padesát devět důvodů, proč to nejde, a předhodím mu sto padesát devět jiných, proč to jde.

Háček je v tom, že Zbyňek nemá moc peněz. Kaucí na nájem je zahnaný do kouta. Nezbyvá než prodat auto a oslovit bráchu, jestli s ním do toho nepůjde. Lukáš je pro.

Vytoužená chvíle je tu.

Smlouva podepsaná a klíče v kapse.

Můžou začít se zařizováním interiéru.

Zbyňek pořád hledá garanta a nakonec nevychází z údivu – otec nabízí, že to vezme! Otevírají před víkendem, kdy se konají závody do vrchu. Bar praská ve švech. To je nářez! V sobotu je to slabší, ale lidí stále dost. Zbyňkovi okamžitě nebezpečně roste hřebínek.

Všichni ho mají za borce...

Je pan Někdo...

Užívá si to...

Každý se s ním chce kamarádit.

Objevují se první potíže a původní rozpory vygradují do ukončení spolupráce s Lukášem.

Zůstává na byznys sám, ale příliš ho to netrápí.

Naopak, užívá si života. Holky mu samy lezou do postele. Není proto divu, že se jeho vážný vztah rozpadá.

3

• • • • **Chimérická žena**

• *září 2001*

Hledá barmanku a přijde Ona. Jiřina. Okamžitě je mu sympatická. Hubená, na kluka ostříhaná holka. Nevypadá, že má dvě děti. Šijou s ní všichni čerti a se vším si ví rady. Na svět se dívá veselýma očima.

Moc se mi líbí. Mám strašnou chuť plácnout ji přes zadek, kdykoli kolem mě projde.

Po čtrnácti dnech podléháme vzájemnému jiskření. Je to silnější než my.

Jsmo milenci a je to naše tajemství!

Zbyňek je spokojený. Bar funguje bezvadně. Má úžasnou milenku, co víc si může přát! V té době se spřátelí s Martinem, který pracuje v konkurenčním podniku. Mají v něm výherní automaty a jejich zisky jsou neuvěřitelně vysoké. Zbyňkovi to vrtá hlavou. Myslí na prachy, na úspěch – poprvé objevuje kouzlo výherního automatu.

Nehraje. Nechápe, co všechno jsou lidé schopní prohrát.

„Kde je Martin?“ zeptá se servírky.

„Jako obvykle, za automatem,“ otáčí se k němu zády.

„Čau Zbyňdo! Tybrďo, já mám fakt štěstí, zase jsem vyhrál!“ směje se.

Zve ho na panáka. Jenže po pár týdnech se provalí, že Martin lítá v průšvihů.

Začne každý měsíc před uzávěrkou chodit za Zbyňkem s prosbou:

„Prosim tě, puč mi love, po uzávěrce ti to vrátím.“

A skutečně svůj slib plní. Pak přijde den, kdy prohraje obrovskou sumu. A už to nejde držet pod pokličkou. Dalo se to čekat. Končí!

„Nechceš na Martinovo místo?“ tváří se záhadně majitel.

Některý nabídky nejde odmítnout.

Zase hádka s otcem: „Nemáš na to, starat se o nepřetržitý provoz. Uvědom si, že je to něco úplně jiného, než děláš. Dyť ty otvíráš jenom o víkendech.“

Ignoruju jeho slova a vrhám se do toho střemhlav. Už jednou jsem mu ukázal, že nemá pravdu. Určitě znovu zazáří jako borec, kterej to zmákně!

Osud neodvratně pečetí jeho vztah s Jiřinou. Vodní hladina života je v pohybu a ona má pocit, že se jí život vysmívá: „*Načapala jsem manžela s nejlepší kamarádkou! To je fakt v prdeli!*“

Zanedlouho se Zbyněk přistěhuje k Jiřině na lesní samotu. Do velkého baráku na spadnutí, ale na nádherném místě. Jenže v něm neteče voda a elektřina je zapojená jenom na jeden jistič. Samotu navíc převedl do majetku banky za basu piv Jiřinin otec-alkoholik. Zbyněk jde do toho. Rekonstruuje, co se dá. Jiřina podstupuje rozvodové tahanice. Všechno se zdá být dobré, včetně získání dětí do matčiny péče.

Bar funguje dobře. Ale tržby už nejsou jako dřív. Proč?

Klientela na pendrek! Zbyněk dělá, co může, organizuje strip-týz, obsluhu nahoře bez, lesbickou show. Marný!

Otec měl pravdu! Vedení non-stop baru není jednoduché.

• Svým vlastním zajatcem

• 2002

„Dneska nemůžu přijít do práce, mám nemocný dítě,“ oznamuje mu servírka.

„Tak si, sakra, za sebe sežeň náhradu!“ našťavaně na ni vyletí Zbyněk.

„O to jsem se už pokoušela, ale nemůžu nikoho sehnat,“ nemá daleko k pláči.

Pokouším se obvolat všechny holky, který by mohly jít do práce. Nakonec ze zoufalství беру službu sám. Z nudy si jdu zahrát za blbejch dvě stě korun. Vyhrál jsem dva tisíce! Ty vole, to snad není možný! Jak je to snadný...

Automaty ho pomalu, ale jistě začínají vplétat do svých sítí. Osud už má rozehranou vlastní partii a Zbyněk v ní účinkuje, aniž to tuší. Házení mincí do automatů se stává jeho každodenní činností.

Čeká na zboží, hraje.

Nemá klienty, hraje.

Občas se daří, a někdy ne. Ale co, má přece procenta z automatů. Nějaké peníze se mu tedy vrátí. Semínko závislosti padlo na úrodnou půdu. Život už nikdy nebude jako dřív.

Zbyněk objevuje způsob, jak vyhrát nad jackporem.

Ale nic netrvá věčně. Společnost nastavuje nová kritéria a Zbyněk končí v minusu.

Jen vztah s Jiřinou zraje jako víno. Jiřina mu jednoho dne šepťá do ucha: „Dovedeš si představit mít spolu dítě?“

„Dobrej nápad,“ odpoví a okamžitě na ni skočí.

Je zamilovaný a vlastní dítě si opravdu přeje. Ale v pracovním životě na něho začíná krutě doléhat finanční tíseň. O problémech nikomu neřekne a vzniklé potíže řeší po svém.

„Musím nutně sehnat nový prostory a pořídit si vlastní podnik. Už mě nebaví pořád na někoho dřít. Ve vlastním vydělám skvělý háky,“ dává pusu Jiřce.

Dívá se na něho způsobem, jako že mu právě přeskočilo: „Seš blbej, máme toho už tak dost!“

Ale Zbyněk to s ní umí, a tak oba začínají brzy plánovat, co by se dalo dělat a jak to jednou bude všechno fajn. Následující dny se Zbyněk intenzivně zabývá hledáním nových prostor pro vlastní podnik.

„Jiřino, konečně mám, co jsem hledal! Je to suprový! Budem tam muset jenom trošku vymalovat a pár drobností spravit a konečně budeme vydělávat ty velký prachy,“ radostně jí mává smlouvou před očima.

„Zbyňdo, okamžitě mi to musíš ukázat, jedem!“

Sedají do auta a odjíždějí.

Brzy začnou s přestavbou a úpravami. Prostory jsou hezké, práce jdou skvěle. Podnik je zprovozněn.

Ale ty prachy! Přestavba stála hodně peněz. Zbyněk už nehraje z nudy, ale aby se finančně zahojil. Čím víc potřebuje vyhrát, tím víc prohrává. Denně zhruba pět tisíc.

Má problém, ale nepřipouští si ho.

Proto vyjednává pro svůj podnik výhodné podmínky provozu automatů. Půlka zisku je jeho.

Past.

Pořád chodí do práce, kde řídí bar jako nájemce, a k tomu má vlastní podnik. Bere si peníze, kde se dá. Nemá na zboží, nemá na výplaty servírek.

Řítí se na něho lavina, kterou sám nedokáže zastavit, a o pomoc si odmítá říct. Vymyslí zoufalý plán – ukradne sám sobě trezor za účelem pokrytí manka. Všechno má precizně vymyšlené. Je proti krádeži pojištěný, pojišťovna mu škodu zaplatí.

Do práce jde večer, aby ho nikdo neviděl. Vylamuje trezor ze zdi a cestou ho hází do řeky.

Druhý den je všechno předem připravené tak, aby „krádež“ objevila nic netušící Jiřina. Ta se konečně rozhodne jít do kanceláře a začne ječet: „Panebože, vykradli nás!“

Zbyněk se jde podívat na místo činu a nešťastně prohodí: „To snad není možný, co se mi to děje... Já mám fakt kurevskou smůlu. Zavoláme poldy!“

Policisté přijedou hned a vyslychají barmanku. Zbyněk má skvělé alibi. Pojišťovna mu vyplácí zálohu, zbytek dostává po vyšetřování. Zase měl štěstí a všechno mu prošlo.

•
•
•
• **Osud zasahuje**

• 2002–2003

Provoz vlastního podniku končí velkým fiaskem. Zbyněk je rád, že nachází kupce. Díky penězům z prodeje se dočasně nepotýká s finančními problémy.

Privydělává si jako dýdžej na jedné z diskoték a sbalí tam luxusní babu. Katka. Vysoká, krásná prsa, vyspělá. Tajně se scházejí. Zdá se, že i ona v tom lítá až po uši. Tipuje jí tak dvacet, ale zjišťuje, že je jí patnáct.

„Holky, mám perfektního kluka, má bar a je fakt dobrej! Je krásnej, přesně můj typ,“ roztrubuje s pýchou Katka.

Je to pro něho překerní situace, neboť se to dozví Jiřina, která je právě ve třetím měsíci těhotenství. Zbyněk na ni nebere žádné ohledy, jde si za svým štěstím. K jejím prosbám je slepý a hluchý.

„Zbyňku, potřebuju s tebou mluvit, stav se za mnou na chvíli.“

„Jiřino, sakra, co zas?“ jde za ní otráveně, protože přesně ví, jaké téma ho čeká.

„V případě, že se rozejdeš s Katkou, odpustím ti všechno,“ navrhuje velkoryse.

A já? Chovám se jako největší idiot. Balím kufry a stěhuju se do kanceláře.

Následuje dramatický rozchod. Jiřina se zhroutí a začne brát antidepresiva.

Snad za trest, ale možná z jiného důvodu se jeho zamilovanost mění v noční můru.

Dnes a denně poslouchá: „Ty hajzle, nemysli si, že nevím, proč se na ni tak díváš. Chceš s ní spát. Nic mi nemusíš vykládat. Je mi to jasný!“

Katka je žárlivá hysterka a dělá neuvěřitelné scény. Kdekoli. V obchodě, na parkovišti, v baru. Je jí jedno, kolik lidí přihlíží. Scén přibývá a jsou čím dál horší.

Zbyňkovy nervy pracují na plné obrátky a automaty jsou jeho jedinou útěchou. Prohrává i sto tisíc měsíčně.

Jiřina už ani zlostně nekomentuje jeho vztah s Katkou. Naopak ho hladí po tváři se slovy: „Brouku, tohle nemáš zapotřebí, vzpamatuj se!“

Zbyněk si uvědomuje, že nechal prima babu kvůli nedospělé holce, která neví, co chce. A nakonec Katce zahýbá s Jiřinou. Za pár týdnů se k Jiřině vrátí.

U ní sice nachází tolik potřebný klid, ale řítí se na něho finanční problémy. Půjčuje si peníze od sestry, nemá na vrácení, domlouvá si třítydenní fakturaci. Krizi se mu podaří jen oddálit. Mění značku piva, protože mu nový pivovar slibuje více peněz. Pořádá záchrannou akci. Objednává si sokolovnu, bere zboží na fakturu a spoléhá, že vydělá spoustu peněz. Jenže se ke své smůle trefil do termínu, kdy jsou v sousedním městě slavnosti piva. Všichni jsou na slavnostech.

Fiasko.

Je psychicky zlomený.

Neví, co má dělat.

Východisko nachází v alkoholu, bere si posledních pět tisíc a opilý odjíždí do města hrát kostky. Během chvíle vyhrává za tisíc korun rovných třicet tisíc.

Nálada se mu zlepšuje.

„Přineste mi dalšího panáka!“ haleká na obsluhu.

Touží vyhrát padesát tisíc a neví, proč si stanovuje právě takový limit. Je to směšné, protože i třicet tisíc by mu pomohlo, ale zarputile hraje dál.

Vyhrává čtyřicet sedm tisíc, ani to ho však nepřiměje přestat. Hraje a hraje a celou částku sjíždí na nulu! Kopne do sebe posledního panáka a přemýšlí. Nešťastný ze sebe samého se rozhoduje, že svůj život gamblera ukončí sebevraždou. Jiné východisko nevidí...

Odjíždí do práce, vybírá z automatu všechnu hotovost, stáhne od servírky veškeré peníze, vyzvedává poslední drobné ze směnárny. Bere si i projektor v ceně sto tisíc. Přikládá k němu všechny peníze a píše Jiřině dopis na rozloučenou:

Lásko moje osudová, odpusť mi. Už to nezvládám. Máš tu trochu peněz, projektor prodej a peníze nech pro našeho malého. Miluju tě.

Zbyněk

Asi ho slyšela odjíždět, protože neuplyne ani patnáct minut a vyzvání mu telefon. Nebere to a přidává plyn.

Telefon zvoní popáté, pošesté, dlouho a intenzivně.

Jiřina, bratr, volá mu i Katka. Všichni spolupracují, aby mu zachránili život.

Nikomu hovor nebere.

Jediné, co zaregistruje, je jedna SMS od Jiřiny: *Neblázni. Nedělej hlouposti. Spolu všechno vyřešíme!*

Taký volal bratr a pak od něho přišla dlouhá SMS.

Ubírá plyn, strhne auto do lesa a zastavuje na odpočívadle.

Jsem naměkko. Slzy mi tečou proudem a stále jedu na plný plyn. I přes opilost si plně uvědomuju odhodlání to někam naprat a nemůže mě absolutně nic zastavit.

Telefon odhazuje na sedadlo a vypíná vyzvánění.

Snaží se s autem vyjet a pokračovat v sebevražedné jízdě. Jenže auto se nechce hnout.

Přední kola jsou v bahně. Rve to za každou cenu. Po deseti minutách mu odchází spojka.

Osud zasahuje.

Brečím jak šílenej, okamžitě jsem vystřízlivěl a šmátrám rukou po mobilu na zadním sedadle:

Miluji Tě. Nedělej to! Nedovol, aby tvůj syn zůstal bez táty!

Dochází mu, že je sobec. Chtěl se zabít jako zbabělec.

„Jiřino, jsem v pořádku, prosím tě, promiň mi to, jsem hroznej debil!“

Jiřina okamžitě jedná: „Nic nedělej, zůstaň, kde jsi. Budu tam za chvíli.“

Přijede hned. Oba se upřímně objímají a brečí.

Za chvíli ho odváží domů. Když se vzbudí, jeho zapadlé auto už stojí na dvoře. Brácha s kamarádem ho přitáhli na laně.

Zbyněk má obavy z reakce rodičů, především z otcovy.

Proto za něj jedná Jiřina.

Setkává se s jeho rodiči a s lidmi, kterým dluží, a vše zařizuje.

Rodiče přebírají provoz podniku. Chtějí Zbyňkovi pomoci se splácením dluhů.

Kamarád podnikatel, kterému Zbyněk dlužil hodně peněz, přichází s návrhem: „Uděláš si řidičák na kamion a budeš pro mě jezdit. Dluh si budu strhávat.“

Situace je řešitelná, protože má rodiče, kteří ho mají rádi, a Jiřinu, která za něho bojuje na všech frontách.

V červnu nastává nejkrásnější období jeho života, neboť se mu narodí krásný a zdravý syn.